

TIMO PARVELA

Ella

JA ÖÖ RÜÜTLID

HEA
LUGU

PATEL ON MIDAGI HINGE PEAL

Mina olen Ella. Ma olen ikka veel teises klassis, kuigi juba on jaanuar ja aastanumber samuti teine. Aga sellest pole midagi, sest meil on endiselt sama tore klass ja sama tore õpetaja. Elu on seega täpselt samasugune nagu alati, välja arvatud Pate, kes pole kunagi päris samasugune olnud. Nüüd on ta aga veel erilisem kui tavaliselt.

Esimest korda märkasin ma Pate juures midagi veidrat siis, kui me rääkisime õpetaja uuest beebist.

„Õpetaja paistab olevat veidi väsinud,“ ütles Hanna.

„See võib olla uue tita pärast,“ pakkusin mina.

„Kuidas see tita pärast saaks olla?“ imestas Samppa.

„Tital võivad olla gaasid,“ teadis Tiina.

„Kõht valutab,“ tõlkis Tuukka.

„Nii et uus tita paugutab ja haiseb lausa

nii, et õpetaja ei saa magadagi,“ tegi Pukari kokkuvõtte.

Ja siis tekkis vaikus. Me ootasime, et Pate ütleks midagi oma isa kohta, nagu ta tavaliselt oleks öelnud, aga Pate oli vait kui sukk. Siis ma mõistsingi esimest korda, et midagi on valesti.

Mõne aja pärast läksime sööma. Söögiks oli Kokatädi eriroog: ahjukanariivporgandirosinakummikartulipada.

Loomulikult oli see meie kõikide lemmiktoit. Mina sõin terve taldrikutäie ära. Tiina sõi sama palju ning Hanna, Tuukka, Sampa ja Pukari sõid samuti. Pate sõi aga kaks taldrikutäit, kuid kolmandat tooma enam ei läinud.

„Kõht pole üldse tühi,“ ütles Pate ja tõi siiski veel ka kolmanda taldrikutäie, ent sõi seda kuidagi isutult.

Siis mõistsid ka kõik teised, et midagi on kohe väga valesti.

Pärastlõunal juhtus veel üks imelik asi, siis kui me mängisime võimlemistunnis mingit jäähoki moodi mängu, millest keegi midagi aru ei saanud. Kõik mängisid aga väga kirglikult. Seis oli arvatavasti 2–0 või 7–6, kui

me äkki märkasime, et Pate seisab kepile toetudes lihtsalt paigal. Sellist asja polnud meie silmad kunagi näinud. Pate armastas ju igasugu mängu üle kõige maailmas. Ja kõige palavamalt armastas ta jäähokit. Õpetajagi ütles kord, et Pate on sündinud, uisud jalas. See tekitas meis küll omajagu uusi küsimusi, millele õpetaja kas ei tahtnud või ei osanud vastata, aga see pole praegu oluline. Patel oli ilmselgelt mingi jama.

Pärast tunde pidasime kriisikoosoleku. Kogunesime vanas minibussis, mis seisis õpetaja tagahoovis. See oli meie salamaja, kuigi see polnud just väga salajane, ja maja ammugi mitte. Pealegi oli bussis päris palju lund, mis oli klaasideta akendest sisse tuisanud.

„Kuulutan kriisikoosoleku avatuks,“ kuulutas Tuukka.

Meie meelest kõlas see nii peenelt, et me palusime, et ta kuulutaks veel korra. Pärast neljandat kuulutamist hakkasime koosolekuga pihta.

„Minu meelest on Patel midagi hinge peal,“ ütlesin mina.

„Aga mis?“ küsis Tiina.

„Ma küpsetan selle taignakaussi, kes Patel hinge peal on,“ urises Pukari, kes on alati Pate poolel.

„Äkki on tal gaasid?“ pakkus Hanna.

„Või on ta isal gaasid,“ pakkus Tuukka omalt poolt õõnsal häälel.

Meid haaras õud. Tuukkal võis muidugi õigus olla. Võib-olla oli Pate omadega läbi seetõttu, et ta isa paugutas ja haises ööd otsa.

„Sellisel juhul peame Pate isa ravima, et Pate jälle magada saaks,“ ütlesin mina.

„Aga kuidas gaase ravitakse?“ küsis Samppa.

„Isa ja ema tassisid, kiigutasid ja kussutasid mu väikevenda ööd otsa. Nad patsutasid talle seljale ja masseerisid ta kõhtu. Vahel viis isa väikevenna autosse ja sõitis nii kaua, kuni vend maha rahunes,“ rääkis Tiina.

Me arutasime asja ja jõudsime järeldusele, et Pate isal vast ikka ei ole gaase. Vähemasti me lootsime, et ei ole, sest meist kellelgi polnud juhiluba. Samppa küll pakkus välja, et Batman võib Pate isa rahustamiseks teda bätmobiiliga sõidutada, aga võib-olla vaevas Patet siiski miski muu.